

Ние не можем да отменим без упрек и обстоятелството, че в желанието си да даде място на свои приятели (С. Дановски, Ив. Х. Христов и др.) и на свои преводи, Г. Милев умишлено е пренебрегнал маса стихотворения, оригинални и преводни, на познати наши поети и преводачи. (П. П. Славейков, Д. Бабев, Хр. Борина и др.), които биха спомогнали за засилване ансамблното впечатление и основната идея на книгата.

Антологията е интересна. Идеята ѝ е добра, обаче, лошо възсъздадена. Изданието е разкошно, печата — също. Книгата има вид на разбита ваза, всяко парче от която прави впечатление с нещо зловещо и странно, — зловещо като тъмния промисъл на битието, странно като душата на болна монахиня.

П. Добричлиев

## ИЗ МОИТЕ СПОМЕНИ.

от Султана Р. Петрова. София книгоиздателство „Анация“ 1923 г.

Написана на един език сдържан и сякаш измерен, тая книга изнася интересни данни за дните преди, по време, и след войните. Особено интересни сж тия мемоари за времето преди войните. Защото днешната трагедия е като последица от това време на велико падение. Те представляват особен интерес най-вече поради това, че ги дава такова сведущо лице. Както е известно г-жа Султана Петрова дълго време бе една от добре посрещаните дами в дворецовите и дипломатически кръгове. В тая част от своите спомени тя деликатно и вечно подига малко от крайчеца на завесата за да надзърнем и в това общество. Вие сякаш че се намирате изключително под гнета на тия нескончаеми балове, динета, дежонета, соарета, ресепции, серкли и какви нещеш още. Тая атмосфера на корупция и интриги ви души и все пак тя представлява интерес за вас. Докрай вие четете и искате да се запознаете с нашите първенци, които проспяха в развлечения, вместо да подготвят българското племе към големия экзамен за войните. Защото не бе нужна само една армия, дресирана в духа на строгата дисциплина, за да се перчим като японци на балканите. Не, нещо повече требваше... Да преродим коренно българина; да всадим в душата на тоя роб великия принцип: „всичко за другите — нищо за мене“; да събудим у него общественото чувство и той да не смее да дума: